

ligt at bemærke dertil. Der var f. Eks. det at bemærke, at hvis ikke en ganske uberegnelig og ekstraordinær Indtægt var kommet ved en Forandring i Opkrævningen i Københavns Kommune, vilde den højtærede Finansminister have haft et Underskud i Stedet for et Overskud paa sit Driftsbudget. Der var ogsaa det at bemærke, at trods den opreklamerede „ærlige“ Finanslov, er Statsbanernes Budget stillet op paa en Maade, som ikke staar i noget som helst Forhold til Virkeligheden. Der var disse og forskellige andre Ting at bemærke. Men jeg sagde i Begyndelsen af min Tale, hvorfor jeg ikke vilde gøre det i Aar, nemlig fordi jeg fandt, at Situationen var saa alvorlig, at i Virkeligheden kun een Ting lagde Beslag paa Befolkningens Opmærksomhed hele Landet over, og det var Erhvervskrisen og Midlerne til at imødegaa den, saa jeg fandt ikke, der var nogen Grund til at komme ind paa de sædvanlige Detailundersøgelser, som vi ellers plejer at drive ved første Behandling af Finansloven.

Baade den højtærede Finansminister og den højtærede Statsminister sagde, at vi havde den djævelske Hensigt, kan jeg næsten sige, at vi ved vor Politik vilde drive Regeringen ud i en Underskudspolitik og en Laanepolitik. Jeg har dog sjældent hørt en Paastand, som har ringere Rod i Virkeligheden, thi aldrig har vi talt om offentlige Finanser, om, hvad der burde gøres overfor Erhvervskrisen, og om de Skatte- og Takstnedsættelser o. s. v., som vi maa forlange, uden at vi paa det bestemteste har fremhævet, at hertil maa svare tilsvarende Udgiftsnedsættelser, saaledes at Balancen kan bevares. Vi har aldrig fraveget dette, og den høje Regering savner enhver Skygge af Ret til at ville paastaa om os, at vi vil rokke ved denne Balance og drive Regeringen ud i en Underskuds- og Laanepolitik.

Det var ogsaa en ganske forgæves Møje, naar den højtærede Finansminister vilde give Indtryk af, at f. Eks. jeg skulde have nogen særlig Interesse i at fremstille hans Budgetter og hans Statsregnskaber som i Virkeligheden ikke holdbare, som givende Underskud o. s. v., at jeg stadig profeterede sort, som den højtærede Finansminister sagde, om, at Balancen ikke kan holdes. Nej, tværtimod! Hvor kan vi have noget imod, at det Grundlag, vi har lagt, støttet af det konservative Folkeparti og under voldsom Opposition fra den højtærede Finansminister og hans Parti, og for øvrigt fra den hele Opposition den Gang, at dette Grundlag, som vi saaledes under

stor Møje og Besvær har lagt, er saa fast i Linierne, at det vedblivende afgiver Grundlaget for Ligevægt i Statshusholdningen, at det har saa megen Bærekraft og saa megen Styrke i sig, at det kan holde, selv efter at det er kommet i saa unænsomme Hænder som de nuværende, hvor man som bekendt alene paa to Poster har forværret Balancen med 15 Mill. Kr., som oftere paa vist, og hvor man igennem forskellige administrative Handlinger og sine forskellige Lovforslag stadig dels forværre, dels søger at forværre Balancen! At der er foretaget enkelte Besparelser, vil jeg selvfølgelig ikke benægte, men de er jo af forsvindende Betydning ikke alene i Sammenligning med de Besparelser, der skete under den foregaaende Regering, men ogsaa i Sammenligning med de Udgiftsforøgelser, som den nuværende Regering har taget Initiativet til. Nej, det kan vi saa langt fra have noget som helst imod, at vi tværtimod med stor Glæde vil fremhæve, at *saa stærkt* er dette Grundlag.

Overfor dette har det saare ringe Betydning, at Finansministeren stadig taler om Regnskabet for 1924—25. Regnskabet for 1923—24, som dog var det sidste, det foregaaende Ministerium og jeg personlig virkelig havde Ansvar for, det sidste Regnskab, der var aflagt baade paa vor Finanslov og vor Administration, gav jo ogsaa efter den nye Opstilling Overskud paa Driftsbudgettet. Det er den højtærede Finansminister mindre tilbøjelig til at tale om. Derimod dvæler han med synligt Velbehag ved, at Regnskabet for 1924—25 gav Underskud, dels fordi der var givet Afkald paa Indtægter, dels fordi der paa dette var opsamlet forskellige store Udgifter en Gang for alle, som til Dels allerede tidligere var afholdt. Som jeg allerede den Gang fremhævede, viser dette Statsregnskab aldeles ikke, at Grundlaget ikke var holdbart. Det har ogsaa senere vist sig, at det er det.

Nej, det afgørende i Stedet for at give sig til at forske i Budgetterne og jonglere med Tal er dog dette, som den højtærede Minister vogter sig for at komme ind paa og heller aldrig vilde kunne have noget som helst Held ved at bestride, at den Gang Finansloven skulde forelægges i Oktober 1924, var den højtærede Finansminister i Stand til at forelægge et Budget med Balance, og det vilde ikke være muligt at paa-pege, at denne Forelæggelse havde noget som helst andet Grundlag end den Indtægtspolitik og Udgiftsbesparelse, som var skabt af den foregaaende Regering. Den daværende Regering havde i de faa Maa-